

leden 2022

párek



párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 1, 2022

ročník XXII.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

Obsah:

Entrée	4
--------	---

Život v dodávce (recenze)	5
------------------------------	---

Ženy, které potřebují muže (recenze)	8
---	---

Černá a purpurová (recenze)	10
--------------------------------	----

Ochutnávka z hudebního oddělení (knižní tipy)	14
--	----

Ochutnávka z dětského oddělení (knižní tipy)	20
---	----

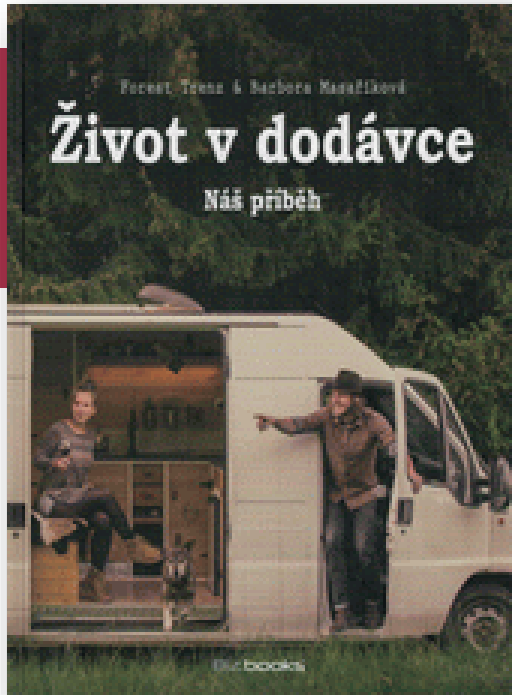
Co četli knihovníci? (anketa)	25
----------------------------------	----

entrée

Jak řekl někdo určitě chytrý a moudrý, nový rok je jako čistá kniha, jejíž stránky musíme začít psát. Co se do ní bude psát z pohledu knih a čtenářů, to asi nikdo přesně nevíme. Už se ale objevují první vlaštovky, informace, co zajímavého by mělo u nás vyjít. Bude to třeba nová kniha od žitkovské bohyňe Kateřiny Tučkové, z Valašského Meziříčí doputuje druhá knížka pro děti od Aleny Mornštajnové, z dalekého severu povídková kniha otce Harryho Holea Jo Nesboa atd.

A co nejočekávanější kniha nejen v našem regionu, závěr Šikmého kostela? Karin Lednická na přelomu března a dubna vydává knihu o životické tragédii z roku 1944. A jak napsala, na třetím Šikmém kostelu teprve začíná pracovat. Možná na Vánoce bychom se mohli dočkat. Tak uvidíme.

Bohdan BoboKing Volejníček



Život v dodávce Forest Trenz

Rozhodnout se pro roční cestu po Evropě s odbočkou do Maroka vlastní dodávkou a nemít v tu chvíli řidičák, tomu říkám frajeřina. A věřím, že po přečtení cestopisu „Život v dodávce“ se pro spoustu z vás Forest Trenz takovým frajerem stane, jako autor i jako jedna z hlavních postav příběhu. Forest však necestuje sám, společníky jsou mu jeho přítelkyně Barbora, pes Samuel a samozřejmě jejich dodávka zvaná Dodynka. Barbora opustila restaurování historických budov, neboť ty si s sebou na cesty vzít nemohla, a Forest naopak neopustil místo administrátora erotického internetového portálu, neboť právě to jim

při cestování poskytovalo jakési finanční zajištění.

A co vlastně Barboru a Foresta vedlo k rozhodnutí opustit běžný život? Chtěli přestat trávit čas vyděláváním peněz a pořizováním zbytečných věcí, které člověk pak už jen hromadí. Toužili získat spoustu volného času, který by pak mohli investovat do věcí, které je baví. Přáli si vyzkoušet, jaké to je, žít jen s tím nejnutnějším materiálním vybavením a přitom se chovat ekologicky. Na svých cestách zašli ještě dál. A to tehdy, když například ve Francii nebo v Norsku objevili plné popelnice funkčního jídla s prošlou expirací.

Čtenář se může přesvědčit, že Forest s Barborou disponují neuvěřitelně širokým záběrem znalostí a dovedností, které navíc neustále rozšiřují. A to i takovým obtížným způsobem, který by ostatním lidem vůbec nepřišel na

mysl. Tak třeba doslova nekonečnou výměnu brzdových destiček v dodávce by naprostá většina lidí po pár nezdařených pokusech vzdala a svěřila své auto servisu. Pravděpodobně by to ani nezačali zkoušet. Naši cestovatelé však se svou neuvěřitelnou urputností nevzdali pokusy o vlastní opravu, a to ani poté, co jim dorazily objednané destičky se špatnou velikostí. Na svých cestách zažili opravdu mnohé. Barbora například musela vstřebat fakt, že se k ní poprvé

... spali v písečné bouři, ubytovali v dodávce tygra, pracovali v ráji na zemi na kozí farmě v Norsku, ale také uvízli v mrazivém Švédsku ...

v životě někdo choval jako k levné pracovní síle. Myslím, že ani ona, ani Forest na nelehkou práci na

norské farmě jen tak nezapomenou. Po špatné zkušenosti se jim však podařilo získat práci snů – na jiné prosperující norské farmě provázeli zahraniční turisty. Také se velmi sblížili s majiteli oné farmy a zamilovali si jejich „kozenky“. Lásky k nim přivedla dokonce Foresta do nebezpečných

situací, kdy doslova bojoval o život jedné z nich. Jenže jednoduché cestování neměl ani pes Samuel. Ten si prožil několik vážných zdravotních anabází – od otravy avokádem přes „ucpání zažívání“ pískem až po ohrožení psím morem. Však také ohledně Samuela a budoucího cestování mají Barbora s Forestem jasno – Samuel zůstane příště doma.

Dva mladí nevšední lidé se postavili konzumnímu způsobu života a ukázali, že to jde i jinak.

Forest sepsal cestopis nabitý praktickými radami a jistě vás překvapí, jak příjemně se čte. Za povšimnutí stojí i Forestův úžasný blog „jsemforest.cz“, kde velmi otevřeně píše o svých zálibách, mimo jiné zveřejnil i své sny a cíle. Dámy jistě zpozorní, když uvedu, že v roce 2013 bylo jeho cílem přibrat na váze. Barboru i Foresta lze sledovat na Facebooku, Instagramu, YouTube. Jejich nadšení určitě zasáhne i vás. Tak co takhle se sbalit a vyrazit?

text: Dana Butorová



TRENZ, Forest. Život v dodávce : náš příběh.

1. vydání. Brno: BizBooks, 2020. 263 stran



Ženy, které potřebují muže

Dora Čechova

V českém prostředí nemáme mnoho spisovatelů, kteří jsou věrni jednomu žánru a dosahují v něm virtuozity. Čechova mezi ně patří. I když může být kdekomu povídka proti mysli, zde má velký smysl zapomenout na stereotyp a vnořit se do textů. Mají naprosto stejný objem vnitřních dramát, jako je tomu třeba u románu.

Dora Čechova je autorkou střední generace. Je trvale rozkročena mezi Českou republikou a Moskvou (její tatínek je Rus) a žije střídavě v obou zemích. Studovala tvorbu textu a scénáře na konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze.

Už její povídkové soubory z předchozích let s názvy Nechtěl

jsem být Leninem nebo Padaná
letní jablka signalizovaly spi-
sovatelku, jež na sebe brzy
strhne pozor-

nost. Posled-
ní kniha Že-
ny, které po-

třebují muže (nakladatelství
Labyrint, 2021) je toho jedno-
značným důkazem.

Čechova předkládá čte-
náři devět příběhů obyčejných
žen. Jakmile však jeden každý
přečtete, bude vás mrazit a bu-
dete také docela rádi, že nejste
v kůži hrdinek. Narazíte na té-
mata osamělosti, nostalgie po
domově, vztahů rodičů i dětí.

**Intimní povídky o nesnesitelné
lehkosti navazování vztahů**

Nic neobvyklého. Půjdete-li
však hlouběji, už znejistíte –
jak se může zachovat matka,

které se ne-
čekaně naro-
dí dítě

s postižením? Co se stane,
když otec nerespektuje matči-
no rozhodnutí dítě opustit? Ja-
ká traumata budou v sobě oba
dva rodiče nosit? Tím spíše,
když se skutečnost poodhalí až
v okamžiku, kdy otec dovede
matku k hrobu nedávno zesnu-
lé dcery.

text: Irena Šťastná



ČECHOVA, Dora. Ženy, které potřebují muže.

1. vydání. V Praze: Labyrint, 2021. 227 stran



Černá a purpurová Wojciech Dutka

Polského spisovatele Wojciecha Dutku jsem, přiznám se, neznala. Román „Černá a purpurová“ je prvním dílem, které jsem od něj přečetla a musím říci, že mne velmi zaujalo. Wojciech Dutka se ve svých dílech zabývá třemi historickými obdobími - starověkem, středověkem a 2. světovou válkou. Spojuje historické události a postavy s literární fikcí.

Román Černá a purpurová je inspirován skutečným milostným příběhem esesmana Franze Wunsche a slovenské židovky Mileny Citrónové v pekle osvětimského tábora. Většina osob vystupujících v knize je historickými postavami. V úctě ke skutečným hrdinům autor vytvořil fiktivní

osoby, které si od těch skutečných vypůjčily jen část jejich skutečného příběhu. V knize je jméno jedné ze dvou hlavních postav, židovského děvčete Mileny Citrónové, pozměněno na Milenu Zingerovou. Dívka je z dobře situované bratislavské židovské rodiny, žije v roce 1938 v blažené nevědomosti o přicházejících tragických událostech. Miluje hudbu, které se chce dále věnovat na konzervatoři.

Začátkem září toho roku

však vstoupil do každodenního života v ČSR řev jistého malíře pokojů ze Salzburgu, který požadoval respektování práv německé menšiny v Sudetech. Formálně se Židům na Slovensku nic zlého nedělo. Nikdo jim neřizoval žít v ghettech, neodsuzoval je k izolaci. Přesto se kolem nich postupně vytvářela neviditelná zeď, oddělující je od zbytku katolické společnosti. Do čela státu se staví ultrakatolická Hlinkova garda (tzv. hlinkovci).

Příběh lásky mezi slovenskou židovkou a nacistou z Osvětimi inspirovaný skutečnými událostmi.

Druhou postavou v příběhu je Franz Weimert z rakouské vísky Drasenhofen. Na přání své zbožné babičky působil jako ministrant v kostele. Viděla v něm budoucího kněze. Avšak události tomu chtěly jinak. Anšlus nebyl pro Rakušany velkým překvapením, očekávali jej. Došlo k němu v březnu 1938 a tehdy šestnáctiletý Franz byl přijat do elitní nacistické školy (Napola), do které byli přijímáni jen ti nejlepší z nejlepších.

Po maturitě vstupuje do řad příslušníků SS. Na podzim roku 1941 byl poslán na východní frontu. Působil v jednotce Einsatzgruppe B, mající na starost „očišťování“ od komunistů a Židů. V té době Franz nepovažoval zabíjení Židů za hanebné. Na východní frontě přišel o schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem. Smazal ve svém srdci hranici mezi světlem a stínem. Stal se z něj pouze voják plnící rozkazy. Po zranění v boji je z fronty v lednu 1942 odvelen do

koncentračního tábora Osvětim. Slouží zde jako velitel hlavního skladu s oděvy (tzv. Kanada). Právě tady potká Milenu. Je jednou z dívek, které jsou ze Slovenska v březnu 1942 převezeny do Osvětimi v úplně prvním transportu (tzv. 999 žen). Franz je ze začátku apatický vůči veškerému dění v lágru, nic ho nezajímá, nic se ho vnitřně nedotýká, veškeré vraždění jde mimo něj. Až poté, co uslyší Milenu zpívat na své narozeninové oslavě, začne pociťovat něco zcela nového, neznámého, něco, co dosud nepoznal – lásku! Milenina počáteční nenávisť k mladému nacistovi se pomalu mění – a tak se rodí jeden z nejneobvyklejších milostných příběhů holokaustu. City k židovské vězeňkyni otevřely Franzovi oči k věcem, kterých si dříve nevšímal. Láska k Mileně ho nevědomky změnila. Už nebyl tím přesvědčeným nacistou.

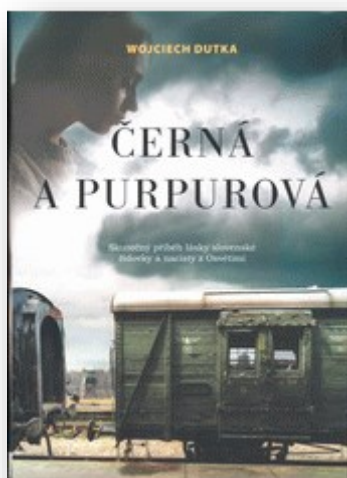
Kniha podává otřesné svědectví doby fašistického běsnění, popisuje soukolí hubení člověka člověkem. Je rozdělená do čtyř samostatných částí, z nichž každá má několik kratších kapitol. Zachycuje každodenní život lidí po-

nížených až na hranici člověčenství, stavěných před rozhodnutí – smrt nebo život. Soudcem je pouze vlastní svědomí. V románu je mimo jiné krásně popsána historie ČSR, její rozpad, věnuje se i pohledu Rakušanů na anšlus a zmiňuje rovněž neblaze proslulou akci eutanazie. Autorovi se v románu podařilo vylicít záležitosti tak, aby nepůsobily lacině. Celý příběh je prezentován citlivě a věrohodně, některé pasáže mně dojaly až k slzám. Faktická poznámka: O podivném citu nacistického dozorce k židovské dívce se dlouhá léta nevědělo. Franz Wunch se o něm rozpovídal až v roce 1972 u rakouského soudu, kde čelil obžalobě z válečných zločinů. „Milostná touha moje brutální chování změnila,” hájil se. „Zamiloval jsem se do Heleny Citrónové a díky ní se ze mě stal jiný člověk.” Sama Helena se svou sestrou u soudu svědčily v jeho prospěch. Helena se dokonce přiznala, že postupně začala Wunschovy city opětovat. Příležitostně s ním měla i milostný styk, připadalo jí, že mu to dluží za to, že ji chránil před bezcitností svých nadřízených a za-

chránil i její sestru před zplynováním. Soudce přesto našel dostatek důkazů, že se Wunsch podílel na masovém vraždění Židů. Protože však v Rakousku v té době platil zákon, který trestání válečných zločinců výrazně omezoval, bývalý dozorce z Osvětimi byl nakonec soudem osvobozen. Helena po válce emigrovala do Izraele, krátce před svou smrtí (2005) na svůj pozoruhodný románek opět zavzpomínala:

„Byly momenty, kdy jsem zapomněla, že jsem Židovka a on je nacist, když to mám říct upřímně, nakonec jsem ho milovala... Nebyla to moje volba, prostě se to stalo,” uvedla v rozhovoru pro britskou televizi.

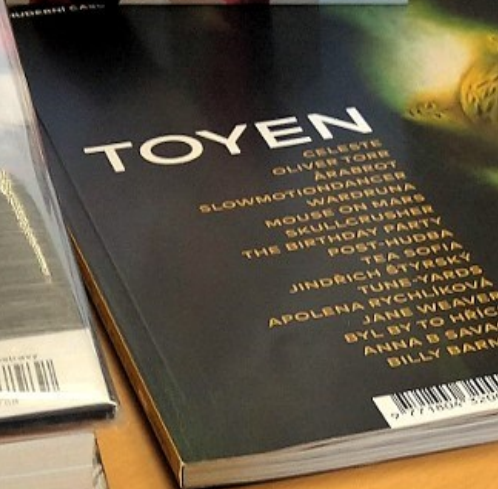
text: Andrea Šmausová



DUTKA, Wojciech. Černá a purpurová.

1. vydání. V Brně: CPress, 2020. 428 stran

Ochutnávka z hudebního oddělení





Historie klubu Olympik

založeného dvojicí Šimek & Grossmann ve vzpomínkách a fotografiích kolegů a přátel

Byli rebelskými průkopníky nové, mladé, nezávislé hudební vlny. Dnes jsou z nich pamětníci, kteří vzpomínají na začátky big beatové éry v Čechách. Nakladatelství Česká citadela přináší pozoruhodnou knihu vzpomínek a archivních fotografií, mapujících činnost divadelního, ale postupně víc a víc hudebního klubu Olympik, který vznikl v roce 1960 v pražské Spálené ulici. Jeho zakladateli byli herec, dramatik, humorista a satirik Miloslav Šimek (1940 - 2004) a Jiří Grossmann (1941 - 1971), rovněž herec a dramatik, ale také zpěvák a textař. Tato sehraná dvojice zde chtěla původně především uvádět své divadelní hry, ale brzy se vše vyvinulo jinak, mládež se velmi zajímala o nový hudební směr, písně a diskotéky...

Slovy Jiřího Grossmanna: *„Se sílící beatovou vlnou měnil však klub Olympik svou tvář, chvíli byl koncertním pódiem, chvíli tanečním parke-*

tem, tu a tam ještě i divadelní scénou. Beatových kapel přibývalo a Olympik chtěl sledovat ty nejprogresivnější směry. Naši návštěvníci přicházeli stále více za muzikou.“

Svých původních plánů se ale úplně nevzdali: „Klubový program vypadal následovně: kapela odehrála pět písniček a následovala pauza. Pak přišli Šimek s Grossmannem (nebo samostatně) s povídkou. Lidi se zasmáli a po přestávce nastoupila opět kapela. A tak to šlo po celý večer. Většinu svých povídek ke schválení ani dávat nemohli, protože věděli, že neprojdou. Předložili tedy jen tři, o kterých předpokládali, že mají šanci, a pak si na jevišti stejně četli, co chtěli. A protože první povídky zněly v beatovém prostředí, tak se tento námět objevil hned v několika z nich: Babička, O rodinném beatu a Jak jsme se vypořádali s beatem.“

Na stránkách pestře pojatého sborníku vzpomínají na legendární dvojici jejich tehdejší kolegové, kamarádi nebo členové dnes už slavných hudebních skupin, které v klubu začínaly (např. Olympic, Mefisto, Framus Five). A mnohý čtenář jistě rád příjemně zavzpomíná spolu s nimi.

Co jsem nezapomněl aneb Z deníku potulného písničkáře Jan Burian



Když už jsme začali vzpomínat, hodí se představit ještě jednu

novou knížku, ve které tentokrát ovšem vypráví „pamětník“ sám o sobě. Potulný písničkář, jak si v podtitulu říká Jan Burian (*1952), je velmi všestranným umělcem - kromě zpěváka a textaře je také básníkem, autorem fejetonů, cestopisů nebo divadelních her. Kniha je vlastně po 35 letech upravenou a rozšířenou verzí starší publikace, která měla název „Rychle, než to zapomenu“. Jde o vzpomínkové zápisky z 80. let, zachycující autorovo dětství a dospívání v rodině slavného E. F. Buriana, život v totalitním Československu i období po sametové revoluci. Podle těchto významných období je kniha rozdělena do čtyř kapitol: Divadelní dětství (1952-1968), Co vlastně chceš od života? (1969-1985), Žádný scénář jsem nikdy nedodržel... (1985-1990) a Otevřete, prosím, ty dveře! (1990-1991). A můžeme se těšit i na pokračování, protože autor údajně připravuje druhý díl.

Burianovy texty se tradičně dobře čtou, jazyk jeho vyprávění je elegantní a zároveň vtipný. I když to, o čem přemýšlí, není vždycky k smíchu... Pro představu nabízím dvě krátké ukázky:

„Můj otec si pár let před smrtí zapsal do deníku, že maloměšťáci mu ukradli komunismus. Když se po mnoha letech začalo říkat, že někdo ukradl sametovou revoluci, bylo hned jasné, kdo tu krádež mohl spáchat – maloměšťáci. Ti ukradnou prostě všechno...“

Z rozhovoru: „Čeho se nejvíc bojíte?“ „Sebe sama, smrti a lidské blbosti. Někdy se mi zdá, že ta blbost vede. Demokracie má oproti totalitnímu režimu jednu nevýhodu – v demokracii má totiž blbost zelenou. Zatímco dřív každý mlčel, protože se bál do něčeho nahlas mluvit, dnes naopak mluví do všeho, aniž by věci rozuměl. Tahle země je v katastrofálním stavu, ale kdybychom mohli vyvážet blbost, stali bychom se brzy světovou velmocí.“

Il Boemo. Průvodce po životě a díle Josefa Myslivečka

Daniel E. Freeman



Tato útlá knížka je zajímavá hned z několika důvodů. Už při prvním pohledu na obálku si uvědomíme, že portrét skladatele s partiturami v podpaží a v dobové paruce je vlastně fotografií herce Vojtěcha Dyka. Ten totiž vytvořil hlavní roli v životopisném filmu režiséra Petra Václava „Il Boemo“, který má být uveden do kin letos v červenci. K této příležitosti sepsal Daniel E. Freeman (jenž se na filmu podílel jako odborný poradce) tuto stručnou příručku, určenou pro širokou veřejnost.

Nesporně zajímavá je samotná osobnost autora. Daniel E. Freeman (*1959) je americký muzikolog a klavírista, který vyučuje hudební vědu na Minnesotské univerzitě. Zaměřuje se zejména na českou hudbu 18. století, je autorem monografií o Josefu Myslivečkovi a W. A. Mozartovi a také několika odborných studií, např. o opeře nebo dílech Vivaldiho a Bacha. Je potěšující, že letos na jaře vyjde v českém překladu i Freemanova obsáhlá monografie o Myslivečkovi, která bude zahrnovat také muzikologický rozbor jeho děl.

Zatím můžeme zalistovat v tomto stručnějším pojednání o skladateli, jehož osobnost byla opředena mnoha legendami. Samotnému textu

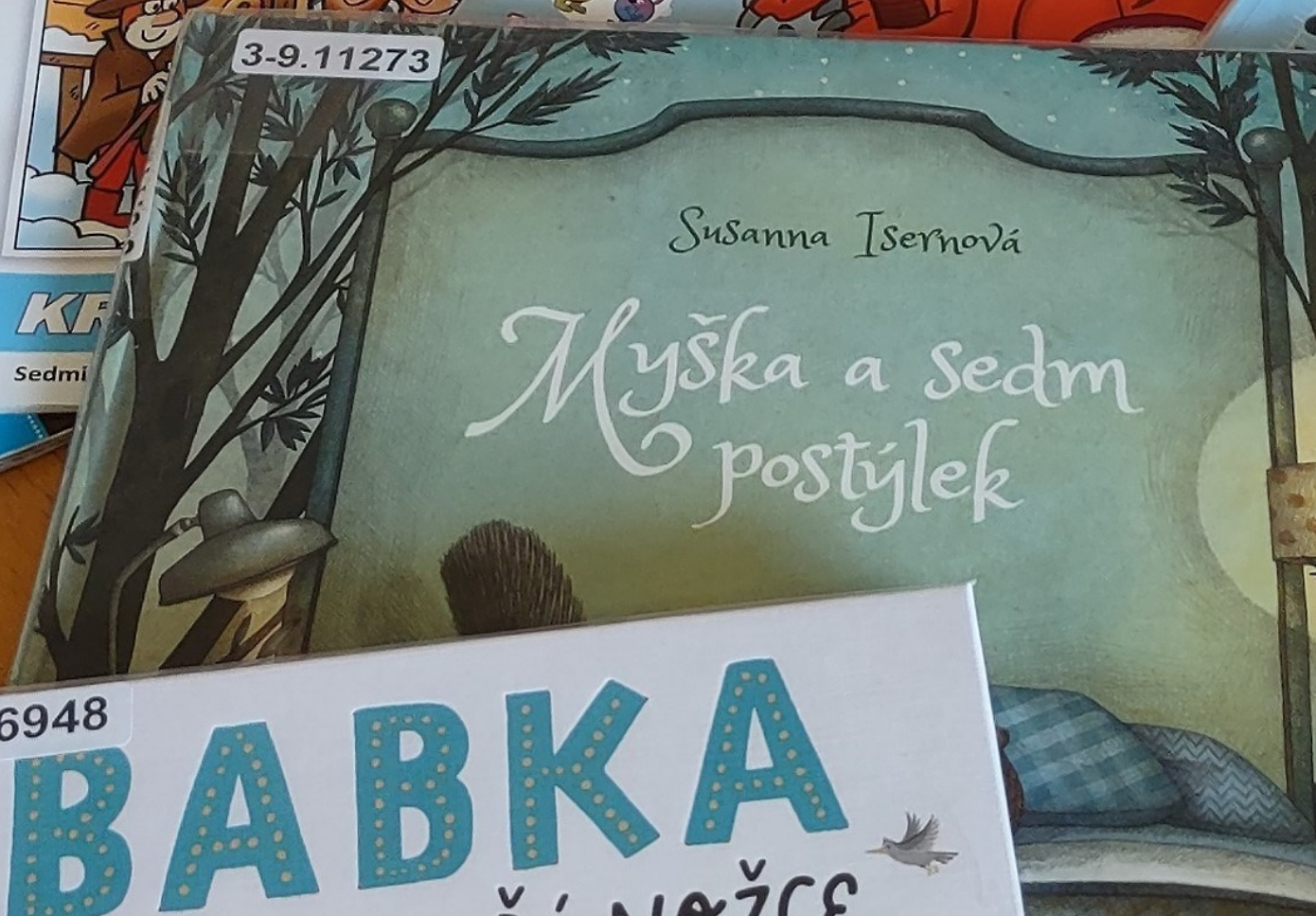
předcházejí hned dvě předmluvy: „Obraz opomíjeného skladatele“ od režiséra Petra Václava a „Nejvýmluvnějším svědectvím o Josefu Myslivečkovi je jeho hudba“ od dirigenta Václava Lukse, uměleckého vedoucího orchestru Collegium 1704, který nahrál hudbu k filmu.

Kromě zajímavého vyprávění o Myslivečkovi přináší kniha i stručný přehled jeho tvorby, výběrový seznam nahrávek a také barevnou fotopřílohu se záběry z filmu Il Boemo. Pozvání k četbě snad nejlépe uzavře ukázka z knihy:

„Třebaže se pro intenzivní studium hudby rozhodl až velmi pozdě, podařilo se mu dosáhnout záviděníhodného úspěchu v nejvýznamnějších italských operních domech. Pomohl vytvořit hudební styl, který označujeme jako klasicismus, a ovlivnil i samotného Wolfganga Mozarta. Krátce po své předčasné smrti však Mysliveček upadl v zapomnění. Jeho život byl dobrodružný, jeho hudba brilantní.“

text a výběr: Jana Martiníková

Ochutnávka z dětského oddělení



2-9.6948

BABKA

vyprávění

Mám v posteli mrože

Ciara Flood



Objednali jste si někdy postel u firmy LOŽE OD MROŽE? Ne? Tak to rozhodně zkuste.

Ke každé posteli dostanete originální dárek.

Jednu takovou skvělou postel OD MROŽE dostal i malý Jáchym. Rodiče si od nové postele slibovali, že Jáchym prospí celou noc. Ale nejspíše bude někde malá chybička, jelikož když si Jáchym chce večer do postele lehnout, nemůže, protože v posteli leží mrož...

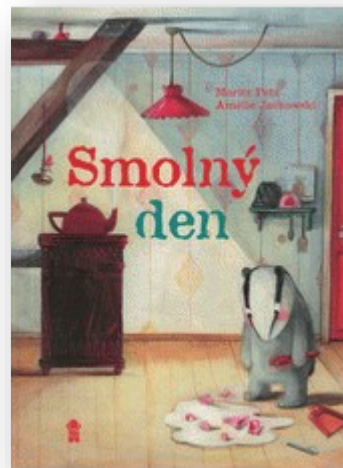
Co se dělo dál? O co požádal Jáchym rodiče? A kdo se nakonec v této rodině opravdu vyspí?

Tak to už neprozradím...

Pro děti 6-9 let

Smolný den

Moritz Petz



Už jste to zažili, že se vám celý den nic nevede? Nebo snad dokonce rozbíjíte věci, nebo padáte, kam nemusíte? Věřte, že se takovému dni říká smolný a rozhodně nejste první ani poslední, komu se něco podobného děje.

Daleko, předaleko odtud žije v jednom velkém stromě jezevec, který se jednoho dne probudí a nic se mu nevede. Nejdříve mu spadne lampa, pak rozbije svůj nejoblíbenější hrneček, nemůže najít pastelky, aby si mohl malovat. Řekl si: „Půjdu navštívit své kamarády, třeba mi poradí, co mám proti smůle podniknout.“

Poradí mu kamarádi? Nebo skončí den stejnou katastrofou, jakou začal?

Pro děti 6-9 let

Co dělají pocity?

Tina Oziewiczová



Uvažovali jste někdy nad tím, jak vlastně vypadají pocity? Nebo se vás na to ptají vaše děti? A nemůžete přijít na to, jak to je?

Pak je tato kniha pro vás tou pravou inspirací pro vysvětlení. Autorka zde krásně vystihuje niternou podstatu daného pocitu a paní ilustrátorka skvěle zobrazuje tento pocit prostřednictvím roztomilé ilustrace.

Každý pocit je zde znázorněn bytůstkou, která daný pocit prožívá, jako např. Představivost – jde po neprošlapaných cestách; komplexy – kolem všeho staví klece; a podobně.

Kniha sice nehýří barvami ani slovy, ale právě proto je úchvatná nejen pro děti, ale snad pro všechny věkové skupiny. Nenásilně nás přiměje o pocitech přemýšlet.

Jak říká klasik: „V jednoduchosti hledej krásu!“ A tady se to autorce skvěle podařilo.

Pro děti 6-9 let

Sára Kalamita

Eva Papoušková



Dovedete si představit, že byste byli zodpovědní za všechny katastrofy, které se kolem vás dějí? Sára také ne, ale bohužel tomu tak je.

Sára je malá krásná holčička, která se snaží udělat vždy vše, o čem si myslí, že je dobré pro její okolí. Ovšem ne vždy to dopadne dobře. Jelikož jednoho dne Sára přijde při autonehodě o své rodiče, je dána do Úřadu pro přidělování dětí, kde ji paní Parková pojmenuje Kalamita. Sára putuje z jedné rodiny do další a další..., kde ji nakonec čeká to stejné vrácení do Úřadu. Přitom katastrofální situace, které se daným rodičům nelíbí, se stanou nešťastnou náhodou, protože Sára se

snaží rodičům vyjít vstříc a udělat přesně to, co si přejí od své „dcery“. Ale přestože to Sára dělá podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, vždy to dopadne totální katastrofou.

Ale úžasné „katastrofální“ schopnosti se zalíbily panu Iimu a jeho pomocníkovi Čápovi Křápovi, kteří bydlí v sousedství Úřadu. Jednoho dne se rozhodnou, že Sáře pomůžou.

Podaří se jim to? Nebo zůstane Sára Kalamitou už po celý život?

Dědeček v růžových kalhotách

Lucie Hašková Truhelková



Nepotkali jste náhodou zamračeného dědečka v růžových kalhotách? Ano? Tak to musel být rozhodně dědeček z této knihy. Pripadal vám podivný? Pak rozhodně neznáte jeho příběh.

Tento dědeček se sice mračí a s okolím moc nemluví, nosí staré obnošené růžové kalhoty, záchod splachuje již jednou použitou vodou z vany, sáček do odpadkového koše použije mnohokrát i přesto, že je špinavý. Babičce nikdy v životě nedonesl kytíčku. Prostě se všem okolo zdá podivný.

Usmívat se začne až na svého vnoučka, který se jednoho dne dědečka zeptá, proč to všechno dělá. A jelikož má svého vnoučka rád, tak mu vše vysvětlí a v podstatě ho navádí na k tomu, aby se choval stejně jako on... PROOOČ? ptáte se... tak to si musíte přecíst! Stojí to za to.

Pro děti 6-9 let

text a výběr: Denisa Hrubá

Co četli knihovníci?

Koncem minulého roku proběhla mezi knihovníky a knihovnicemi KMO nezávazná anketa s otázkou: Jaké knihy mě v roce 2021 nejvíce oslovily? Podmínkou nebylo, aby knihy byly vydané v tomto roce, pouze to, že jsme je četli v r. 2021. Účast byla hojná, což nás mile překvapilo. Jak anketa dopadla? Nejvíce titulů bylo nominovaných v kategorii beletrie, následovaly dětské knihy s naučnou literaturou a nejmenší počet hlasů dostala poezie. Potěšil nás pestrý výběr a napínavý souboj o první místo v kategorii beletrie, který nakonec skončil remízou. Tento nešvar se nehezky rozmohl i v ostatních kategoriích. Tento jev si vysvětlujeme neobyčejnou pestrostí nominovaných titulů, což je pochopitelné v inspirativním pracovním prostředí, kde nás knihy obklopují na každém kroku. Jak to tedy nakonec všechno dopadlo?

Beletrie

1. místo:

Owens, Delia: Kde zpívají raci

Lednická, Karin: Šikmý kostel 2. díl

2. místo:

Lednická, Karin: Šikmý kostel 1. díl

3. místo:

Mornštajnová, Alena: Listopád

Naučná literatura

1. místo:

Hladká, Kamila: Sestry

Kopecká, Martina Viktorie: Deník farářky

Hnízdil, Jan; Mandausová, Klára: Příběhy obyčejného uzdravení

Literatura pro děti a mládež

1. místo

Špinková, Martina: Kocourek, ty se máš

Mackesy, Charlie: Chlapec, krtek, liška a kůň

Poezie

1. místo

Čech, Pavel: Prstýnek z kopřivy

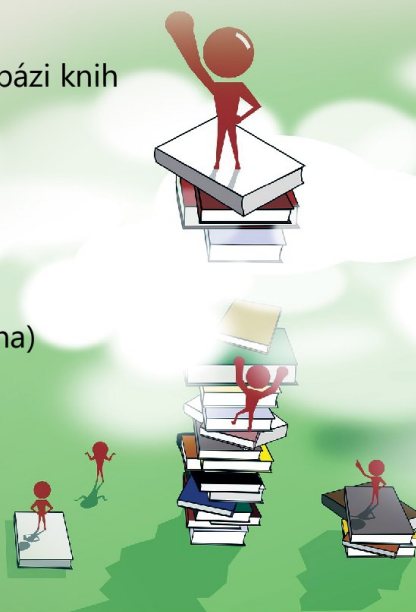
Martiníková, Jana: Ladím struny klece

text: Jana Fajkusová a Běla Svobodová

Čtenářská výzva 2022

Chcete objevit zábavnou formou **nové a zajímavé knihy**?
Chcete čelit výzvě? Přečtěte 20 knih podle 20 daných témat.

- ☐ 1. Kniha (od autora) z mého dětství
- ☐ 2. Kniha, v níž je postava na útěku / skrývá se
- ☐ 3. Kniha od afrického autora
- ☐ 4. Kniha, jejíž děj se odehrává na horách
- ☐ 5. Kniha, jejíž postava má fyzickou indispozici
- ☐ 6. V pořadí čtvrtá autorova kniha vydaná v ČR
- ☐ 7. Kniha, jejíž autor je o 22 let starší než já
- ☐ 8. Kniha autora, který prožil 1. světovou válku
- ☐ 9. Kniha s předmluvou
- ☐ 10. Kniha, jejíž název neobsahuje písmeno "a"
- ☐ 11. Kniha, která má na obálce strom
- ☐ 12. Kniha s tématem nešťastné lásky
- ☐ 13. Kniha od držitele Ceny Franze Kafky
- ☐ 14. Literatura faktu
- ☐ 15. Kniha, s méně než 22 hodnoceními na Databázi knih
- ☐ 16. Kniha, jejíž autor už nežije
- ☐ 17. Kniha, která má více než 333 stran
- ☐ 18. Kniha, jejíž hlavní hrdina pije kávu
- ☐ 19. Kniha, jejíž autor je novinář
- ☐ 20. Kniha poprvé vydaná v roce 2022 (nová kniha)



**„Milujte všechny, věřte jen někomu,
neubližujte nikomu.“**

William Shakespeare